

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4417/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 414/19 од 01.06.2020. године, на седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 414/19 од 01.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж рр 414/19 од 01.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 23/2019 од 09.05.2019. године, ставом првим, другим и трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати потраживања чија је висина утврђена Закључком о листи потраживања са закључком о оспореним потраживањима, у износима од 221.505,64 динара, 208.840,61 динар и 197.636,89 динара са законском затезном каматом почев од 14.05.2007. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка плати износ од 54.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж рр 414/19 од 01.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке у погледу висине досуђене накнаде тужиоцима и решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке. Ставом другим изреке, делимично је усвојена жалба тужене и преиначена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке у односу на досуђену камату, тако што је обавезана тужена да тужиоцима на износе досуђене накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Привредним судом у Чачку Ст 4/10, исплати законску затезну камату почев од 20.2.2020. године до исплате на терет буџетских средстава РС намењених покрићу текућих расхода Привредног суда у Чачку, осим средстава намењених за запослене и

текуће одржавање објеката и опреме, а одбијен је као неоснован, тужбени захтев у делу којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им на досуђене износе накнаде штете, плати законску затезну камату почев од 14.05.2007. године до 19.02.2019. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. О праву тужилаца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на одлуку Уставног суда и одлуку ЕСЉП, јер се овим одлукама не указује на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018.године, да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривике остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужбом поднетом 20.02.2019. године тужиоци су тражили накнаду материјалне штете у износима од 221.505,64 динара, 208.840,61 динара и 197.636,89 динара што је и вредност предмета спора наведена у уводу првостепене пресуде у односу на сваког тужиоца посебно јер нису нужни и јединствени супарничари.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је одлука преиначена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку који регулише поступак у спору мале вредности прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић